

едвамъ виждалъ и, останалъ безъ жена, подкърпвалъ чорапа си. Османъ ритналъ силно вратата на малката кжщичка и тя съ трѣсъкъ се отворила. Старецътъ останалъ втрещенъ и смаянъ, като видѣлъ пашата застаналъ предъ него.

— Е, познавашъ ли ме кой съмъ, а? — извикалъ пашата. Хасанъ погледалъ, погледалъ и позналъ сина си.

— Това ти ли си, бе синко?

— Азъ съмъ зеръ!... Видишъ ли ме? Паша станяхъ, а ти едно време постоянно ми дрънкаше, че нѣмалъ съмъ човѣкъ да стана.

Старецътъ откъсналъ конца отъ крѣпката на чорапа си, погледналъ кротко лицето на сина си и му казалъ:

— Да, синко!... Вѣрно е, паша си станалъ, ала човѣкъ още не си станалъ... Защото, ако бѣше човѣкъ, ти не съ ритане щѣше да отворишъ бащината си кжща... Не съ викове и ругатни щѣше да се обърнешъ къмъ стария си баща, когото си напустналъ отдавна, отдавна и си го забравилъ. . . Забрави ти и нещастната ти майка, която отъ жалъ по тебе рано угасна... Да, синко, паша си станалъ, виждамъ това, но човѣкъ още не си станалъ.

Пашата навелъ глава и напустналъ бащината си кжща посраменъ.

Н. Зидаровъ